

František Serbus: Na svůj rekord zatím čekám

Stačí nakouknout na jeho webové stránky, dozvíte se vše. A hlavně informaci, že se poprvé v kariéře zúčastní nejprestižnější sportovní akce, paralympiády v Pekingu. „To byl můj největší sen. A teď se mi splní,“ raduje se František Serbus, reprezentant ve vrhačských disciplínách.

Na medailový úspěch zatím stále čeká. Právě v Číně by však velký okamžik mohl přijít. Před dvěma lety na světovém šampionátu skončil v hodu diskem čtvrtý, loni si vylepšil hned dva osobáky. „Atletiku dělám, protože mě baví. A hlavně mi v životě hodně pomohla,“ vysvětluje tříadvacetiletý Serbus.

Každé vylepšení svých výkonů si nesmírně považuje. Ostatně svět rekordů je mu blízký. Už proto, že pochází z Pelhřimova, kde sídlí muzeum rekordů a kuriozit. „Tam jsem samozřejmě byl,“ říká hrdě. Přestože se před třemi lety přestěhoval do Prahy, na Vysočinu se rád vrací. „Mám tam plno přátel,“ potvrzuje.

V muzejním seznamu jméno Františka Serbuse nenajdete. „A proč taky, vždyť žádný rekord nemám,“ usmívá se. S útokem na české top mety ani nepočítá. I když to úplně vyloučené nebylo. „Vlastně jsem mohl jeden mít při Horymírově skoku,“ vybaví si.

Horymírův skok

A co je vlastně Horymírův skok? Adrenalinová akce pro tělesně postižené, kdy se slaňuje ze čtyřicetimetřové Vyšehradské skály v Praze přes Vltavu až na Císařskou louku. Délka tratě měří více než dvě stě metrů! Před třemi lety se show dokonce ucházelo o zápis do Guinnessovy knihy rekordů. „Bohužel jsem se nemohl zúčastnit,“ posteskuje si Serbus.

Vynahradit si to tedy může teď v Pekingu. Ovšem konkurence bude velice silná. „Mým snem bylo se na Hry vůbec probojovat, takže určité mety jsou už dosáhl,“ tvrdí. „Rád bych se umístil co nejlépe. A udělám pro to maximum.“

Všechny atletické závody hodně prožívá. A nejen ve svém sportu. Rád se podívá na své velké vzory i v televizi. „S některými našimi reprezentanty jsem se dokonce poznal osobně,“ pochlubí se. Nejvíce si oblíbil oštěpařku Barboru Špotákovou. „Byla na mě hodně milá,“ složí poklonu.

Právě se Špotákovou se v Pekingu minou o pár dnů. „Už se těším, bude to hodně zajímavá cesta,“ nemůže se dočkat, až nastoupí do letadla a vydá se do někdejší Říše středu. „Zatím jsem byl nejdál v Brazílii,“ podotýká. Do Jižní Ameriky však necestoval kvůli atletice, vyzkoušel si světový šampionát v disciplíně zvané boccia. „Jsem moc rád, že jsem tam mohl být,“ říká Serbus.

Atletickou přípravu, tréninky bere vážně. Nevynechá ani minutu, aby se mohl zdokonalit. Přesto si najde čas na svoji další velkou vášeň, počítače. „Braly mě od dětství. Už jako malej jsme s klukama byli pořád u počítače. Hodně věcí jsem odkoukal a to se mi teď hodí,“ líčí.

Ve světě počítačů

Počítače patří k běžnému životu, snad každý zvládne jejich obsluhu. Málokdo však strojům rozumí tak jako Serbus. „Zajímám se nejen o software, ale i o hardware. Prostě mě baví skládání počítačů,“ říká.

Proniknout do záhadného počítačového světa vyžaduje dost námahy. Technologie se stále vyvíjejí. Co letělo před rokem, už dnes nikoho nenadchne. „Člověk se pořád učí nové věci. A je to stále náročnější. S těmi starými vědomostmi si nevystačíte,“ souhlasí Serbus.

Až skončí nadobro s vrcholovým sportem, počítače budou hrát v jeho životě hlavní roli. „Chtěl bych dělat práci, která se točí kolem počítačů,“ říká. „Mám kamaráda, který pracuje v takovém obchůdku. Pár věcí mě učí. A po Pekingu bychom snad společně mohli něco rozjet. Tedy záleží na tom, jestli mě přijme.“

A jako klasický počítačový nadšenec si nevystačí jen s pouhým sestavováním komponentů. S oblibou si vyzkouší i nějakou počítačovou hru. „Jako malý kluk jsem měl sen vytvořit nějakou hru, která by měla příběh,“ svěří se. „Teď vím, že na to nemám, je to fakt náročný.“

Takže jen hraje. Třeba nedávno ještě řádl v Divokých kmenech, po internetu rozšířené browserové hře. „Když jsem ale odjel na soustředění na Kanárské ostrovy, to moje město mi dobyli. Tak jsem se na to vykašlal,“ na oko se zlobí. „Taková hra je na dlouho. A já nestíhám, program mám s atletikou pořádně našlapaný.“

Ve sportovní záprahu je téměř neustále. Trénuje pětkrát až šestkrát týdně. „Můj trenér mi dává hodně do těla,“ usmívá se. „Jsem mu však za to vděčný. Hrozně mi pomohl. Nejen v osobním životě, ale i v tom sportovním.“

A když se dostane domů, zase se musí věnovat svému psovi. Pořídil si fenu černého retrívra. „Aneta se jmenuje,“ okamžitě zareaguje. „Je úžasná. Jen si ji musíte všímat. Když ne, tak dělá blbosti. Třeba po celém bytě rozhází odpadkový koš.“

MEJ FRANTIŠKA SERBUSE

Obdivovaný atlet

„Asi Roman Šebrle. Je nejen vynikající sportovec, ale i člověk.“

Počítačová hra

„Strategické hry. Baví mě pro to, že u toho člověk musí přemýšlet.“

Rekord

„To je ten Horymířův skok, slaňování na Císařskou louku. To by byl pro mě největší rekord.“

Kniha

„Harry Potter, dvojku. Tu jsem celou přečetl, což bych vlastně taky zařadil mezi rekordy, že jsem to vydržel až do konce. Já totiž jinak ani moc nečtu.“

Film

„Baví mě nejvíc komedie. Hodně se mi líbil film Taxi, taxi, jednička.“